

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 633/2017
29.06.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Вучинића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду ЗК 431/15 од 01.11.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 212/17 од 30.03.2017. године, у седници већа одржаној 29.06.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Вучинића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду ЗК 431/15 од 01.11.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 212/17 од 30.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ЗК 431/15 од 01.11.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, без електронског надзора. Пресудом је одређено да за време издржавања наведене казне, окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописанм законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Окривљени је обавезан да плати износ од 2.000,00 динара на рачун буџета Републике Србије, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења, а који износ одговара прибављеној имовинској користи. Такође, окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара у року од три месеца од дана правноснажности наведене пресуде, а под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 212/17 од 30.03.2017. године, одбијене су као неосноване жалба Вишег јавног тужиоца у Београду и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Борка Васојевића, а пресуда Вишег суда у Београду ЗК 431/15 од 01.11.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Вучинић, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, а због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело које му је стављено на терет или исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Бранилац је захтевао и да буде обавештен о седници већа Врховног касационог суда.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је нижестепени суд засновао своју пресуду само на једном доказу – исказу оштећеног ББ, који притом није ценио сходно одредби члана 16. став 2. ЗКП. С тим у вези, у захтеву се наводи да правноснажна пресуда није заснована на чињеницама у чију извесност је суд уверен, како то налаже императивна законска одредба из члана 16. став 4. ЗКП, па је према ставу браниоца, сумњу у погледу чињеница од којих зависи вођење кривичног поступка, али и постојање обележја кривичног дела, у конкретном случају суд морао решити у корист окривљеног, сходно одредби члана 16. став 5. ЗКП. Због наведеног, бранилац сматра да се побијане пресуде заснивају на доказу на којем се према одредбама ЗКП не могу заснивати, тј. да је тиме учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Изнетим наводима, иако бранилац окривљеног, као разлог захтева за заштиту законитости формално означава повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, по оцени овог суда, исти не оспорава наведени доказ нити по форми, нити према начину прибављања, већ указује на повреду члана 16. став 2, 4. и 5. ЗКП.

Бранилац у захтеву истиче и то да је суд у побијаној првостепеној пресуди дао кратку анализу и оцену исказа сведока ВВ, док је другостепени суд исказ овог сведока у потпуности занемарио, иако наведени сведок, према ставу браниоца, потврђује одбрану окривљеног да он није лице које је захтевало и примило мито. Уместо тога, суд је поклатио веру исказу оштећеног, који је према наводима захтева, свестан последица које је произвела његова пријава и који има оправдан страх да и сам не буде процесуиран у својству осумњиченог.

Изнетим наводима, бранилац окривљеног оспорава оцену изведених доказа од стране нижестепених судова и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Такође, бранилац у захтеву истиче и да је у току поступка остала неутврђена одлучна чињеница која се тиче предмета кривичног дела –новца, јер код окривљеног није пронађено средство подмићивања, будући да о томе није сачињена потврда о привремено одузетим предметима. Тиме је, према ставу браниоца, учињена повреда члана 16. у вези са чланом 15. став 1. ЗКП, као и повреда члана 83. и 147. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 15. став 1, 16, 83. и 147. ЗКП, као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног, оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић